

Konkurs a přerušeni řízení

Je pojmově vyloučeno přerušeni konkursního řízení vedeného podle zákona o konkursu a vyrovnání nebo přerušeni insolvenčního řízení vedeného podle insolvenčního zákona v důsledku toho, že konkursní soud prohlásil (podle zákona o konkursu a vyrovnání) konkurs na majetek osoby, která se takového řízení účastní jako věřitel nebo v důsledku toho, že insolvenční soud zjistil úpadek takové osoby a současně nebo následně prohlásil konkurs na její majetek podle insolvenčního zákona. To platí i tam, kde konkursní soud prohlásil (podle zákona o konkursu a vyrovnání) konkurs na majetek osoby, která se účastní insolvenčního řízení vedeného podle insolvenčního zákona jako věřitel v postavení insolvenčního navrhovatele.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 107/2019-A-590, ze dne 24.9.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka ČEPRO, a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. J.C., advokátem, se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 91 INS XY, o insolvenčním návrhu věřitele Sdružené konkurzní v. o. s., se sídlem v Ú.n.L., jako správce konkursní podstaty úpadce V. B., narozeného XY, o dovolání úpadce V. B., narozeného XY, bytem XY, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. srpna 2018, č. j. MSPH 91 INS XY, 2 VSPH XY, tak, že dovolání se odmítá, návrh na přerušeni dovolacího řízení se zamítá.

Z odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 21. února 2018, č. j. MSPH 91 INS XY, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

- 1/ Zamítl insolvenční návrh, jímž se insolvenční navrhovatel V. B. (dále též jen „V. B.“) domáhal zjištění úpadku dlužníka ČEPRO, a. s. (bod I. výroku).
- 2/ Uložil insolvenčnímu navrhovateli zaplatit dlužníku na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 203.988 Kč (bod II. výroku).
- 3/ Určil, že insolvenčnímu navrhovateli se nevrací záloha na náklady insolvenčního řízení (bod III. výroku).

[2] K odvolání insolvenčního navrhovatele Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 10. srpna 2018, č. j. MSPH 91 INS XY, 2 VSPH XY:

- 1/ Potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech I. a III. výroku (první výrok).
- 2/ Změnil usnesení insolvenčního soudu v bodu II. výroku tak, že insolvenční navrhovatel je povinen zaplatit dlužníku na náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 119.914 Kč (druhý výrok).
- 3/ Uložil insolvenčnímu navrhovateli zaplatit dlužníku na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10.466,50 Kč (třetí výrok).

[3] Jako s insolvenčním navrhovatelem (respektive insolvenční navrhovatelkou) již odvolací soud o věci jednal s advokátkou JUDr. Dagmar Mixovou (dále jen „D. M.“), jako správkyní konkursní podstaty V. B., vycházejí z toho, že usnesením ze dne 25. května 2018, č. j. 43 K 1001/2006-1915, ve znění opravného usnesení ze dne 12. července 2018, č. j. 43 K 1001/2006-1943, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „konkursní soud“) prohlásil konkurs na majetek V. B. a správkyní jeho konkursní podstaty ustavil D. M.

[4] Proti usnesení odvolacího soudu podal V. B. dovolání, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu.

[5] V dovolání dovolatel kritizuje odvolací soud (mimo jiné) za to, že jako s insolvenční navrhovatelkou bez dalšího jednal s D. M., máje jednak za to, že D. M. nebyla v době svého ustavení k výkonu funkce správkyně jeho konkursní podstaty procesně způsobilá, jednak za to, že prohlášením konkursu na jeho majetek se insolvenční řízení přerušilo podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. c/ zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Rozhodnutí, na něž odvolací soud odkazuje, totiž usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. listopadu 2002, sp. zn. 1 Ko 397/2002, uveřejněné pod číslem 81/2003 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 81/2003“), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. září 2003, sp. zn. 29 Odo 782/2002, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 10, ročník 2003, pod číslem 182 [usnesení je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu], nejsou podle dovolatele použita přílehavě, neboť „vůbec nehovoří o tom, že přerušování insolvenčního řízení v důsledku prohlášení konkursu na majetek některého z jeho účastníků je pojmově vyloučeno“.

[6] Dlužník ve vyjádření především navrhuje dovolání odmítnout, máje za to, že dovolatel není osobou oprávněnou k podání dovolání.

[7] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[8] Nejvyšší soud odmítl dovolání podle ustanovení § 243c odst. 1 a 3 a § 240 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 218 písm. b/ o. s. ř. Zkoumání, zda dovolání je objektivně přípustné, předchází - ve smyslu ustanovení § 243c odst. 3 o. s. ř. a § 218 písm. b/ o. s. ř. - posuzování tzv. subjektivní přípustnosti dovolání. Je tomu tak proto, že k podání dovolání je oprávněn pouze účastník řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), a to ten, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma (jakkoli nepatrná) odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. srpna 2003, sp. zn. 29 Cdo 2290/2000, uveřejněného pod číslem 38/2004 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

[9] Podle závěrů napadeného rozhodnutí V. B. přestal být účastníkem insolvenčního řízení (insolvenčním navrhovatelem) v průběhu odvolacího řízení, v důsledku prohlášení konkursu (podle zákona o konkursu a vyrovnání) na jeho majetek. Jelikož právo podat dovolání přiznává občanský soudní řád jen účastníku řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), a jelikož dovolatel sám svou účast v insolvenčním řízení dlužníka od svého postavení insolvenčního navrhovatele, mohl by být osobou oprávněnou podat dovolání proti napadenému rozhodnutí, jen kdyby byl chybný úsudek odvolacího soudu, že v průběhu odvolacího řízení se jeho účastníci na místo původního insolvenčního navrhovatele (V. B.) bez dalšího stala D. M. (jako správkyně konkursní podstaty V. B.).

[10] K tomu lze dodat, že odvolací soud správně vyšel z toho, že konkursní soud prohlásil konkurs na majetek dlužníka (prvním výrokem) a správkyní jeho konkursní podstaty ustavil D. M. (druhým výrokem) usnesením ze dne 25. května 2018, ve znění opravného usnesení ze dne 12. července 2018.

[11] Judikatura k účinkům prohlášení konkursu na majetek dlužníka (podle zákona o konkursu a vyrovnání), na konkursní nebo insolvenčního řízení, kterého se takový dlužník účastní jako věřitel, je ustálena v následujících závěrech:

[12] Byl-li prohlášen konkurs na majetek konkursního věřitele, stává se správce konkursní podstaty dnem prohlášení konkursu bez dalšího namísto konkursního věřitele účastníkem konkursního řízení vedeného na majetek jeho dlužníka (úpadce) [R 81/2003].

[13] Bez zřetele k ustanovení § 66b odst. 3 ZKV je přerušeno konkursní řízení v důsledku prohlášení konkursu na majetek některého z jeho účastníků pojmově vyloučeno. Je-li prohlášen konkurs na majetek věřitele, který podal návrh na prohlášení konkursu, soud bez dalšího jedná jako s účastníkem konkursního řízení se správcem konkursní podstaty tohoto věřitele (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 782/2002).

[14] Je-li podle zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), prohlášen konkurs na majetek dlužníka, který se jako konkursní věřitel účastní konkursního řízení vedeného podle zákona o konkursu a vyrovnání, vstupuje prohlášením konkursu na místo takového dlužníka jako konkursní věřitel insolvenční správce jeho majetkové podstaty; dlužník již od prohlášení konkursu není subjektivně legitimován k podávání opravných prostředků v konkursním řízení, jehož se do té doby účastnil jako konkursní věřitel (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2011, sp. zn. 29 Cdo 1688/2011).

[15] Jestliže k okamžiku, kdy bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno rozhodnutí o úpadku dlužníka, s nímž insolvenční soud spojil i rozhodnutí o způsobu řešení úpadku konkursem, se takový dlužník účastní jako (insolvenční) věřitel insolvenčního řízení vedeného na majetek jiného dlužníka, vstupuje tímto okamžikem na místo takového dlužníka jako (insolvenční) věřitel insolvenční správce jeho majetkové podstaty (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. února 2017, sen. zn. 29 NSČR 21/2015, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročník 2018, pod číslem 38).

[16] Z podaného přehledu judikatury se podává, že Nejvyšší soud má za pojmově vyloučeno (jak výslovně zmínil ve vazbě na účinky prohlášení konkursu podle zákona o konkursu a vyrovnání již v usnesení sp. zn. 29 Odo 782/2002) přerušeno konkursní řízení vedeného podle zákona o konkursu a vyrovnání nebo přerušeno insolvenčního řízení vedeného podle insolvenčního zákona v důsledku toho, že konkursní soud prohlásil (podle zákona o konkursu a vyrovnání) konkurs na majetek osoby, která se takového řízení účastní jako věřitel nebo v důsledku toho, že insolvenční soud zjistil úpadek takové osoby a současně nebo následně prohlásil konkurs na její majetek podle insolvenčního zákona. Řečené platí i tam, kde konkursní soud prohlásil (podle zákona o konkursu a vyrovnání) konkurs na majetek osoby, která se účastní insolvenčního řízení vedeného podle insolvenčního zákona jako věřitel v postavení insolvenčního navrhovatele.

[17] Pro poměry dané věci odtud plyne, že tím, že konkursní soud prohlásil (podle zákona o konkursu a vyrovnání) konkurs na majetek V. B., se nepřerušilo (nemohlo přerušit) insolvenční řízení vedené na majetek dlužníka podle insolvenčního zákona, v němž V. B. do té doby vystupoval jako insolvenční navrhovatel. Prohlášením konkursu vstoupila na místo V. B. (coby přihlášeného věřitele a insolvenčního navrhovatele) bez dalšího D. M. jako správkyň jeho konkursní podstaty (a V. B. ke stejnému okamžiku přestal být účastníkem tohoto insolvenčního řízení coby přihlášený věřitel a insolvenční navrhovatel).

[18] K námitce dovolatele ohledně (ne)způsobilosti D. M. k ustavení do funkce správkyň jeho konkursní podstaty budiž dodáno, že usnesením ze dne 26. listopadu 2018, č. j. 4 Ko 2/2018-2118, Vrchní soud v Praze potvrdil usnesení konkursního soudu ze dne 25. května 2018 (ve znění opravného usnesení ze dne 12. července 2018) ve výroku o prohlášení konkursu a odmítl odvolání V. B. proti výroku o ustavení D. M. správkyň jeho konkursní podstaty.

[19] Ostatně, usnesením ze dne 17. července 2018, č. j. 43 K 1001/2006-1948, konkursní soud (mimo jiné):

- 1/ Zprostil D. M. funkce správkyňě konkursní podstaty V. B. (bod I. výroku).
- 2/ Novým správcem konkursní podstaty V. B. ustavil společnost Sdružená konkurzní v. o. s. (dále jen „společnost S“) bod II. výroku.
- 3/ Určil, že oba předchozí výroky jsou vykonatelné právní mocí usnesení (bod III. výroku).

[20] K odvolání V. B. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 2. listopadu 2018, č. j. 4 Ko 3/2018-2027, jež nabylo právní moci 9. listopadu 2018, potvrdil usnesení konkursního soudu ze dne 17. července 2018 ve výroku, jímž zprostil D. M. funkce správkyňě konkursní podstaty V. B.

[21] Z toho, co bylo řečeno v odstavcích [19] a [20] plyne, že bez ohledu na výtky k „procesní způsobilosti D. M.“ byla osobou oprávněnou podat coby insolvenční navrhovatel dovolání proti napadenému usnesení v době, kdy dovolatel sepsal své dovolání (20. prosince 2018), společnost S s tou také na základě výše řečeného jednal Nejvyšší soud (jak patrně ze záhlaví usnesení) bez dalšího (po změně správců) jako s novým insolvenčním navrhovatelem].

[22] V. B. tedy není osobou oprávněnou k podání dovolání (jelikož není účastníkem insolvenčního řízení).

[23] Odmítnutím dovolání v přiměřené lhůtě se stal bezpředmětným (bez nutnosti o něm samostatně rozhodovat) i dovolatelův návrh na odklad právní moci napadeného usnesení; ostatně, zjevná bezúspěšnost takového návrhu se podává z ustanovení § 90 insolvenčního zákona.

[24] Dovolatel podal i návrh na „přerušeni dovolacího řízení“ (podání ze 14. května 2019, A-579). Nehledě ke zjevné bezdůvodnosti (důvody obsažené v podání nejsou těmi, pro něž by mělo být přerušeno jakékoli občanské soudní řízení včetně konkursního nebo insolvenčního řízení) a k tomu, že podle ustanovení § 84 odst. 1 části věty před středníkem insolvenčního zákona přerušeni insolvenčního řízení není přípustné, je především zjevné, že s návrhem na přerušeni dovolacího řízení nemůže uspět osoba, která není oprávněna podat dovolání; Nejvyšší soud proto tento návrh zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)